

Truc informatiu

PARRÒQUIA DE SANT IGNASI DE LOIOLA—LLEIDA

FEBRER 2018

sobretot,
GRÀCIES!

TEMPS DE QUARESMA, TEMPS DE DEJUNI ENCARA?

Índex

EDITORIAL	1
GRUPS DE REVISIÓ DE VIDA.....	2
TERCER MÓN	4
ESPLAI DE ST. IGNASI, ...	4
QUARESMA PER ALS INFANTS	5
CRISTIANISME I JUSTÍCIA	6
NOTA DELS BISBES DE CATALUNYA	8

Edita:
Parròquia de Sant Ignasi
de Lloïola de Lleida
Plaça d'Espanya 4
25002 Lleida
Tfon 973 271099
E-mail:
secretaria@stignasi-lleida.org

Parròquia
Sant Ignasi
de Lloïola
Lleida

Per unir-nos plenament a Déu cal deixar espai al cor perquè ell hi pugui fer estada. La vida espiritual passa per diverses fases, com la mateixa vida. Una primera anomenada via purgativa, una segona anomenada via il·luminativa fins arribar a la via unitiva. La primera via ens ajuda a esbrassar l'ambient, per tal de separar el que és important del que ens fa nosa alhora de tenir la trobada amb Déu. La Quaresma l'associem a un temps de dejuni que ens ha d'ajudar a aquest fet. Un dejuni que no hem de confondre a una pràctica voluntarista sinó a la manera d'alimentar el desig de Déu. Us deixo amb aquesta reflexió que en fa el P. Xavier Melloni sj sobre el dejuni:

"En la tradició dels Pares del desert, el dejuni és el mitjà que utilitza el fidel per tal de crear un espai buit i permetre que l'Esperit hi reposi, i, d'aquesta manera pugui distingir allò que és essencial d'allò que és superflu. El dejuni dels pensaments, del soroll o de la imatge és tan important com l'abstinència del menjar. El dejuni implica saber aturar-se, gràcies a la qual cosa, la persona perseverant pot reconduir les seves energies que vaguen mig extraviades, per tal de domar-les i orientar-les vers el seu destí original. El dejuni és un esguard vigilant d'un mateix a si mateix, una presa de consciència sincera acompanyada d'un capgirament. El dejuni permet d'entreveure la pròpia existència sense influències emocionals,

intel·lectuals o alienes, i de discernir, en un breu instant, qui sóc, per a reprendre el camí, ara i aquí, tal com sóc, des del més profund de mi mateix. El dejuni poleix el mirall de l'ànima, el qual permet de percebre, sense taques, la imatge de la Presència que portem i que esdevindrà l'eix de tota l'existència. És la llibertat de l'home, el seu desig d'unió amb Déu i amb la humanitat sencera, allò que anima el seu gest guerrer. Cadascú ha de saber quins són els àmbits en els quals li convé exercir aquest dejuni."

Ho trobareu més explicat a:
"ITINERARI VERS UNA VIDA EN DÉU"
de Xavier Melloni, sj. a:

https://www.cristianismejusticia.net/sites/default/files/pdf/eict30_0.pdf

"Nevera nueva", 1994, d' Antonio López. Oli sobre tela de 240x 10 cm

Ens trobareu a: www.stignasi-lleida.org

GRUPS DE REVISIÓ DE VIDA

Octubre-Novembre 2017

El passat mes d'octubre vàrem començar de nou el curs de RdV, amb nous temes i nou responsable dels grups, el Roger Torres, nou Rector de la Parròquia.

En la primera trobada de la coordinadora ens va proposar que, per tal de donar-li més vida i participació als membres dels grups, podríem fer servir una nova metodologia en la que es fomentaria la participació més activa de cadascun dels membres, fent una roda dels sentiments viscuts, en la que serà important seguir la pauta i que anem moderant l'ordre perquè tothom es pugui expressar. La metodologia es concretaria en:

1. Fer una primera roda breu, on cadascú dirà només 1 paraula o una frase que expressi com està, com ha viscut, que ha sentit des de l'estiu cap aquí. (Seria com expressar un impacte del "què he vist?", "què he sentit?").
2. La segona roda cadascú podrà explicar una mica què ha volgut dir amb aquesta paraula o frase. (Seria com afegir el que penso, el que estic portant a la pregària aquests dies...)
3. La tercera roda podrem fer, sempre des del respecte, alguna pregunta a algú altre sobre el que ha dit, perquè acabi de donar llum. O el moment perquè algú pugui recollir alguna cosa que ha dit algú altre, per subratllar-la i posar-la en valor. Hem d'evitar que es pugui convertir en un diàleg del que pregunta amb el que respon.
4. Es tractaria de recollir del que hem sentit dels altres o d'algú, el que m'emporto d'aquesta estona. Recollir en dues paraules el **com m'he sentit** i el què em conviuda a viure del que he sentit.

Aplicant aquesta metodologia vàrem tractar, a plena satisfacció de tothom el primer tema del curs que vam anomenar:

Moments agitats.- Viure en clau pacifista (la no-violència) en un context hostil com és el de la *Post-veritat*

Des de l'estiu passat portem vivint esdeveniments que han glaçat més d'un cop el nostre cor. Els atemptats a Barcelona i Cambrils del mes d'agost, les proves nuclears de Corea del Nord, la repressió violenta de l'10 per part de l'estat sobre una part de la població que,

des d'una actitud pacifista, va voler manifestar l'anhel de decidir el futur polític de la nació catalana... i segurament més d'un mal de cap que cadascú porta en silenci.....

Vam anar, però, a poc a poc. Abans d'entrar en el debat de les ideologies, de discutir les idees i els fets, ens vam escoltar, vam anar a reconèixer que sent l'altre, com ho viu i no tant que és el que pensa, com estem, no a discutir; a compartir emocions i aprendre a gestionar-les... En definitiva, a reconèixer l'altre per entendre'l més i estimar-lo més.

La primera sessió la dedicàrem al compartir (el veure) més des del moment que estava cadascú. A la sessió de novembre ja vam entrar a reflexionar sobre el context que anem vivim, el de la *Post-veritat*. Què és la *Post-veritat*?

"Encara que la veritat no existeixi, es genera com uns consensos, per part de diferents estrats de poders, per establir que diverses idees passin com a veritat. I tothom vol sumar-se a creure en això. Per què? Perquè li va bé, li serveix, perquè li quadra amb els seus interessos, perquè ens sentim segurs."

Com opera aquesta *post-veritat*?

"A través del món dels mass-media. Actualment el poder no ens reprimeix, ens normalitza. No ens prohibeix, sinó que va creant i configurant una nova manera de pensar i ser: la que ells volen. Els relats que ens arriben van construint formats de pensament. Així, per exemple, els mitjans ens exalten els estats d'ànim, ens fan viure els sentiments que volen (davant un conflicte, ens venen inseguretats i por o, si volen que

comprem, ens generen l'estat de benestar...). Els mitjans ens van normalitzant els sentiments. A la vida no hi ha res *normal*, tot és divers. Però si anem normalitzant patrons de conducta vol dir que prové d'una norma i, si hi ha normes, és perquè algú les ha posat."

En el jutjar vam llegir i comentar les següents cites de l'Evangelí:

- "coneixereu la veritat, i la veritat us farà lliures" Jn 8, 32
- "Jesús li respon: --Jo sóc el camí, la veritat i la vida. Ningú no arriba al Pare si no és per mi". Jn 14, 6
- "Quan vingui l'Esperit de la veritat, us conduirà cap a la veritat sencera. Ell no parlarà pel seu compte: comunicarà tot el que senti dir i us anunciarà l'esdevenidor." Jn 16,13
- Jesús és camí, veritat i vida, però una veritat no imposada sense explicació, és una veritat que anem coneixent, aprofundint al llarg de la vida. Molts cops ens han subratllat més la idea de Jesús veritat, que Jesús camí, o Jesús vida.

Si Jesús és camí, veritat i vida, ¿deixem que sigui ell qui posi la "norma" del nostre viure o deixem que altres "normes" o modes se'ns imposin? ¿Ens hem descobert mai atrapats per una moda, un fer generalitzat que fa tothom? Com podem sortir-nos-en?

"Tot poder té una resistència per créixer. La cosa és no convertir-se en la resistència que tot poder necessita per créixer. La resistència que hem d'exercir és una altra. Per on comencem? La qüestió és construir un model nou? Cal primerament desconstruir, posar-ho tot en qüestió, des-enteranyinar les trames ocultes. I començar a creure que tenim quelcom a dir, a fer, a construir en tot allò que fa referència al bé comú."

Viure en la veritat és viure des de l'Esperit, no des de la norma (La Llei fou donada per Moisès, però la gràcia i la veritat han vingut per Jesucrist. Jn 1, 17).

Per aprendre a viure des de l'Esperit cal saber exercir l'art de la pregària i el discerniment (de forma personal i comunitària). Jesús ens diu: "¿Per què no discerniu vosaltres mateixos allò que convé fer?" Lluc 12, 54-59.

El diàleg en l'actuar el vam desenvolupar en base a les següents qüestions:

- *Vivim un cristianisme des de l'Esperit o des de la norma?*
- *Vivim crítics a la realitat? Ens qüestionem les coses?*
- *Ens sabem els cristians construïnt una alternativa de viure inspirada en el Regne de Déu?*
- *Les modes que seguim, allò que la post-veritat ens vol vendre, ens arriba sota l'aparença de bé, de bo, de veritat. Com podem sortir del pensament generalitzat i impositat? Quines eines i recursos tenim?*

Les aportacions des dels diferents grups van ser primordialment l'aparició de força sentiments, alguns compartits, d'altres no tant. Aquests sentiments han estat de tristor (enfrentament), incertesa, por, sensació de muntanya russa (estem convulsos...), perplexitat (sentir-se fora de joc), estrès (els esdeveniments van molt ràpids i no sabem que pot arribar a passar, inseguretat de com acabarà tot), esperança d'un final tranquil encara que prometedor, joia, idees i esdeveniments polaritzats (o amb mi o contra mi. Victima de la manipulació?), consolació, serenitat plàcida ("sento pau interior que ningú no em prendrà").

Per tant, és difícil expressar amb pocs mots el que vam estar vivint aquells dies. Encara és més difícil anticipar el que pot passar i quin rumb poden prendre els esdeveniments en els propers mesos. Ens manca distància intel·lectual per a poder copsar la gravetat del moment i ens veiem confrontats a una riuada d'emocions que flueixen pel cos social. Amb tot, estem cridats a pensar i a formular algun missatge constructiu, capaç de curar les ferides emocionals que s'han causat i

de pacificar els entorns en els quals desenvolupem la nostra vida.

L'hora present ens exigeix l'audàcia de discernir. Cal evitar les generalitzacions, les simplificacions i els fàcils maniqueïsmes de signe populista que ens atrinxeren i ens separen cada cop més els uns dels altres. Etiquetar és fàcil i també ho és acusar amb el dit. Ens cal discernir allò que hem de dir i hem de fer a cada moment.

Hi ha paraules que fereixen, hi ha paraules que curen i enllacen persones i pobles. Hi ha gestos que polaritzen la societat; però n'hi ha que ens fan sentir germans tot i les nostres legítimes diferències ideològiques. Discernir és essencial per no perdre de vista que allò que ens uneix a tots els éssers humans és més profund i més sòlid que allò que ens separa. Hem de construir sobre allò que ens uneix.

El refús absolut a qualsevulla forma de violència, sigui física o verbal, estructural o cultural, ens uneix com a poble. L'anhel de pau i de convivència s'ha posat de manifest pels carrers i per les places. Persones de generacions diferents, persones d'opcions polítiques diferents i de terres molt llunyanes s'han sentit cridades a rebutjar tota violència. Volem viure en pau i volem conviure amb harmonia.

L'hora present ens demana discernir què ha de fer cadascú. Cal que examinem si en l'entorn on estem situats, som instruments de pacificació o de tensió. Tots hi tenim la nostra responsabilitat. També els mitjans de comunicació social han de presentar el que s'esdevé amb veracitat, fent honor al principi deontològic de la imparcialitat. El pa-

radigma de la post-veritat obre la porta a l'arbitrarietat i a la pol·lució i intoxicació ideològica.

L'hora present ens exigeix potenciar tots els ponts de diàleg. La paraula diàleg ha estat malmesa i reduïda a una pura caricatura d'allò que ha de ser. Ens cal crear les condicions perquè aquest diàleg sigui possible. Hi ha massa obstacles, massa ressentiment i rancor perquè pugui tenir lloc, però el diàleg és l'única eina que tenim per arribar a enteses racionals. Independentment de quin sigui el marc jurídic i polític resultant en el nostre país, solament es podrà arribar a una solució que no sigui lesiva pels drets de les persones i dels pobles si hi ha diàleg entre les parts implicades. Sense diàleg, tots hi perdem i hi perdriem. Per fer-lo possible, cal treballar en la mediació i aprendre de la resolució d'altres conflictes d'arreu del món que, mitjançant la mediació, han trobat una solució reeixida.

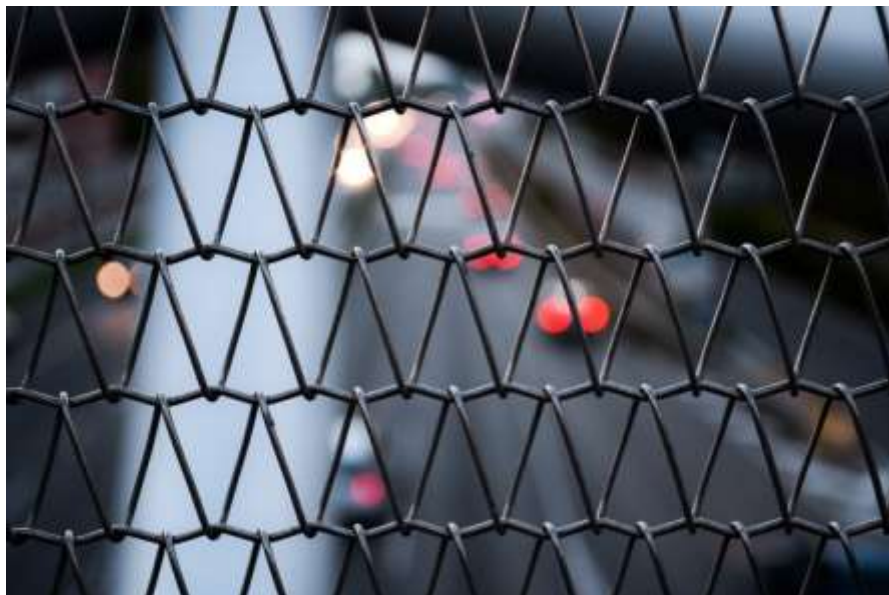
La violència fa impossible el diàleg, crea por, indignació, ràbia, ressentiment, impotència i nodreix la ira. Ara més que mai, ens ho hem de creure. No tot està perdut; som éssers capaços d'arribar a acords mitjançant el diàleg, però cal crear les condicions oportunes perquè aquest tingui lloc i també cal disposar dels interlocutors adequats.

L'hora present ens exigeix governar les emocions tòxiques des de la racionalitat, ser capaços d'entendre les raons dels altres i, a la vegada, reconèixer aquells mínims principis que ens uneixen, més enllà de les opcions polítiques i espirituals.

Hem donat exemple al món de civisme, de resistència pacífica i respecte. No podem perdre aquest capital ètic. No podem deixar que les minories provocadores emmetzlin el cos social i facin brollar en ell les passions més salvatges de la condició humana.

Tenim el do de la paraula per trobar solucions intel·ligents als nostres problemes. Fem-ne un ús acurat i discernim atentament cada acte que realitzem, especialment els qui tenen la difícil responsabilitat de governar-nos. En aquests moments, no podem perdre l'esperança ni abandonar-nos al clam del "no hi ha res a fer". Tot està per fer, però ens cal confiança per fer-ho realitat.

Jesús és la porta del discerniment.....!!!!!!

TERCER MÓN

El dia 19 d'aquest mes vam fer el comiat al P. Rafa Sivatte que se'n torna al Salvador. Primer va celebrar l'eucaristia acompanyat dels jesuïtes de la comunitat i de tots els que ens sentim aprop d'ell. Va ser una eucaristia d'acció de gràcies, recordant que just ara feia 29 anys que havia marxat cap al Salvador com un dels voluntaris per substituir els jesuïtes assassinats.

En acabar l'eucaristia es va passar un vídeo de l'última eucaristia que va celebrar a la parròquia abans d'anar-se'n, concretament van passar un tros de l'homília que va fer. Va ser molt bonic recordar les seves paraules en què manifestava el seu desig de complir el somni de Déu sobre la humanitat, de viure plenament i amb esperança.

El P. Rafa Sivatte va fer una breu reflexió sobre la situació del país del Salvador posant de manifest, així, el context en què es desenvolupa el projecte "construyendo sueños" on 24 nois i noies estudien i es preparen per tenir un futur millor.

I a continuació vam compartir tots plegats un sopar amb tot el que

cada un va aportar. Finalment se li va fer entrega dels diners recollits durant el sopar.

S'adjunta al final un resum del total recollit.

Gràcies a tots per la vostra col·laboració generosa que ajudarà a complir aquest somni d'una vida amb esperança per aquests joves d'Apopa (El Salvador).

Resum

Parades artesanía	
Parròquia St. Ignasi	2.273
Parada artesanía parròquia Verge de Montserrat	572
Teatre Talion a Balaguer	590
Ajuda als Missioners	1.436
Donatius	2.100
Sopar comiat	1.680
TOTAL	8.651

L'ESPLAI DE ST. IGNASI, A LA CURSA DE LLITS

El passat 11 de març, l'equip de monitores i monitors, juntament amb els nois i noies del grup de Jovenívols 2 de l'esplai, vam participar a la popular Cursa de Llits, organitzada per l'Ajuntament i els Castellers de Lleida. Aquest any des de la parròquia presentàvem 3 llits, dos amb monitores i monitors (un que estava ambientat en una nau futurista i l'altre que recordava les obres de Sixena al Museu de Lleida) i l'altre amb les noies i nois de Jovenívols (que representava un vaixell pirata).

A la cursa hi van participar una dotzena de llits, dels quals s'ha de remarcar l'alta participació de les entitats de lleure, ja que també hi van córrer dos llits de l'esplai Epis i un més de l'Esplai Sant Jaume.

La cursa, que de per si té una besant solidària, ja que s'ha de portar un quilo de menjar per cada roda que té el llit en benefici del Banc d'Aliments, també dona uns diners a cada llit participant. Com cada any, des de l'esplai aquests diners es destinen a les beques d'es-

tiu per a aquells infants i adolescents que no poden anar de colònies o campaments.

La puntuació de la cursa funciona a partir de quatre premisses diferents: la decoració del llit (que des de setmanes abans es prepara a la parròquia), les disfresses, la cursa a contra-rellotge, i les proves que es fan al llarg del camí. Aquest any, hem pogut viure unes posicions de rècord: el llit del Museu de Lleida ha

quedat en 4ª posició, el llit dels pirates en 2ª posició, i el llit futurista ha esdevingut el guanyador de la cursa!

La cursa de llits sempre és una bona oportunitat per fomentar la cohesió entre els joves participants, ja que tots ho passem d'allò més bé, tot i el cansament que provoca, amb un rerefons d'allò més solidari!

Ares Mateus. Esplai de St. Ignasi

CATEQUESI: QUARESMA PER ALS INFANTS

A la missa familiar de diumenges a les 11.30 ens acompanya, des d'inici de curs, un objecte màgic ben curiós: La Caixa del Sobretot. Aquesta caixa té el poder de treure allò que més ens acompanyarà durant les misses a semblar-nos cada cop més a Jesús, això sí, sempre que li demanem amb una fórmula màgica que ja ens sabem de memòria ("sobretot, sobretot, sobretot, que surti ...").

Durant les setmanes de Quaresma, aquesta caixa ens ha ofert un gran regal als tres grups de catequesis: unes germanes petites. Així doncs, tant el grup de primer com els dos grups de segon han rebut les seves pròpies Caixes del Sobretot que tenen el poder oposat: dins seu hi cap tot allò que ens ajuda a semblar-nos a Jesús, per tal de no perdre-ho i tenir-ne sempre constància. Així doncs, aquesta Quaresma cada dimecres durant la catequesi d'infants recordarem l'objecte que el diumenge anterior ha sortit de la Caixa

del Sobretot i el relacionarem amb una manera de viure que ens pot ajudar a apropar-nos a Jesús.

La preparació per la Pasqua va començar el Dimecres de Cendra, amb una celebració de la cendra, en la qual el pare Roger va explicar la importància d'aquest dia i va imposar la cendra als catequistes qui, en símbol de la transmissió de la fe que pretenem cada setmana, la van imposar a tots els infants que es preparen per la primera comunió.

Pel que fa als objectes que contenen les nostres petites Caixes del Sobretot, a la primera setmana vam guardar-hi una **espelma**, ja que l'Evangeli de les temptacions de Jesús en el desert ens recorda la necessitat de pregar per demanar al Pare allò que més necessitem i per recordar que tenim un amic que ens fa vèncer les nostres temptacions quotidianes. La segona setmana, l'Evangeli de la transfiguració al mont Tabor ens ajuda a **prendre una visió d'allò que vo-**

lem aconseguir ser, per tant, en la caixa hi vam ficar uns prismàtics i així poder elevar la vista.

Amb l'Evangeli dels mercaders en el temple vam posar en valor la gratuïtat de les nostres accions per davant del negoci o els interessos i per això en la caixa hi vam ficar un cor amb els braços oberts en una gran abraçada. Nicodem, en la quarta setmana, mira a Jesús com el reflex a qui vol semblar-se. Així doncs, en la nostra caixa hi vam guardar un mirall amb la imatge del Crist. Finalment, la darrera setmana cada grup rep una llavor que ha de regar i cuidar. D'aquesta manera simbolitzem l'esperança pasqual que ens ve regalada, però que només dóna fruits si es cuida.

Tot l'equip de catequesi d'infants desitja que aquesta preparació de la quaresma ens ajudi a ser cada cop més com Jesús i que sobretot, sobretot, sobretot, sempre donem gràcies.

Equip de catequistes

A 500 ANYS DE LA REFORMA PROTESTANT

A càrrec de Jaume Botey

L'any 1517, Martí Luter va iniciar un moviment de caràcter espiritual que tingué un abast i unes conseqüències transcendents per a la història europea i mundial. La Reforma protestant pretenia que l'Església tornés a l'Evangelí, la qual cosa provocà fortes tensions que acabaren amb ruptura i divisió. 500 anys després d'aquella data, l'equip de Cristianisme i Justícia (EIDES) ha volgut dedicar uns tallers monogràfics per aprofundir en el diàleg entre protestants i catòlics, i obtenir un enriquiment mutu.

Aquest any es commemoren els 500 anys que Martí Luter publicava un escrit sobre les indulgències que donaria lloc a l'inici de la Reforma Protestant. L'interès d'aquesta Reforma és cabdal perquè no va ser solament religiosa, sinó també en tots els àmbits i també a tota Europa.

L'Europa d'aleshores era semblant a l'Europa actual; la del sud o mediterrània que no s'assabentava del què passava al nord i aquesta tancada a casa llegint la Bíblia. No solament hi havia diferència religiosa, sinó trencament de dos maneres d'entendre les relacions humanes, polítiques i socials. Els del Nord són els que després colonitzaran Amèrica del Nord i els de l'Europa mediterrània els que colonitzaran Sudamèrica.

El descobriment de la impremta va portar canvis globals en ciència, astronomia, cartografia, una nova visió de l'univers, en la vida religiosa i prenent consciència de la necessitat de reformar l'Església, que es veia massa vinculada als interessos temporals.

Comparant aquell temps amb l'actual, ara tenim Internet, que ho revoluciona tot, la post-veritat, que vol dir mentida, devaluació de paraules importants com democràcia, religió, apareix el nominalisme (cadascú es pren a la seva manera idees im-

portants)... Vivim en temps de canvis profunds com passava en temps de Luter. I l'Església tenia menys crèdit que ara.

La barreja entre poders polítics i terrenals amb els eclesiàstics era tan escandalosa, que Luter i, abans, algunes altres persones i comunitats van treballar per posar-hi solució. Que el Papa es cuidés de les coses espirituals i l'Emperador de les materials.

Van fer intents de reforma fent vida espiritual i de pobresa sant Benet, sant Bernat, sant Francesc i grups com els Còtars, els Valdesos, els Germans pobres de Lió. Aquí, Ramon Llull, Arnau de Vilanova, Francesc Eiximenis ...

La situació política i social d'Alemanya era de creixement agrícola, industrial, financer, etc. Estava dividida en petits territoris. Ho havia 36 Ciutats-Estat sotmeses a famílies de la noblesa. D'aquests n'hi havia set que estaven regides per Prínceps electors. Eren els que elegien l'Emperador i actuaven com senyors feudals: recaptaven impostos i alguns eren bisbes. Es feien veritables disbarats: Albert de Brandeburg va ser bisbe als 13 anys, administrador d'Albertstad als 17 i volia ser bisbe de Maguncia als 20. Per això necessitava pagar uns diners que no tenia. Va de-

manar un préstec que no li van concedir. Llavors el Papa va publicar unes indulgències. El que les comprava, la persona citada, anava directament al cel sense passar pel purgatori i si ja hi era, en sortia immediatament. El Papa es va quedar amb el 50% dels diners recaptats i les va fer predicar per un pare dominic. Això va fer enfadar molt a Luter, que es pagués diner per "comprar" el cel.

El gruix de la població eren els pagesos, la classe social més baixa, analfabets i gent acostumada a patir fam, epidèmies i que pagava molts impostos. Per això van acollir molt bé la idea de no pagar-ne.

Luter va néixer el 10 de novembre de 1483 a Eisleben (Baixa Saxònia). El pare era pagès. Després comprà una mina i la família es traslladà a Mansfeld. El pare el portà a l'escola de la comunitat de "Germans de la vida comú o de la Devotio Moderna" de molta religiositat interior i personal. Es posà malalt i, al cap d'un any, va anar a Eisenach, ciutat més gran, de la qual n'estigué molt content. Entre el 1501 i el 1505 va anar a la universitat d'Erfurt i estudià el Trivium i el Quatrivium. No li agradava, però es va matricular a Dret, com volia el seu pare.

El 2 juliol de 1505 anava cap a casa i el va agafar una tempesta i va caure un llamp molt a prop seu. Aterrit va cridar que si sortia viu es faria monjo. Va entrar als agustins i va ser un bon monjo. Allí es dedicava a la pregària, la penitència, el dejuni, flagel·lacions, oració i confessió constants. Es turmentava amb angoixes, escrúpols i sentir-se pecador. Se sentia segur, com a conseqüència del què havia après als Germans Pobres, lloc d'educació molt estricta.

El seu superior i amic era Staupitz que li va treure els escrúpols, li va ordenar començar una carrera acadèmica a la Universitat

de Wittenberg de la qual ell n'era el rector. L'havia fundat el príncep Frederic de Saxònia i n'era el mecenes. El 1507 s'ordena sacerdot i el 1508 va començar a ensenyar-hi Ètica. Després Staupitz l'envià a Roma per una qüestió interna dels agustins. Allí trobà tota mena de corrupció.

Al tornar, ensenyà els Salms i les cartes als gàlates, als romans i als hebreus. Però encara se seguia turmentant i obsessionant-se pel pecat i visqué crisis de desesperació. Es preguntava què havia de fer per obtenir la misericòrdia de Déu. Staupitz el volia ajudar i li deia: Déu no està enfadat amb tu, ets tu qui està enfadat amb Déu.

Cap al 1514, segurament amb ajuda de Staupitz, feu un gir i va descobrir el Déu de la misericòrdia: la justícia divina no és una justícia de càstig sinó d'amor. És un canvi que ell en diu "revelació de la torre", que era la cel·la on els monjos es retiraven a pregar.

Ara ja parlarà de la justícia de Déu que fa justa la persona i que la mirada de Déu és sempre mirada d'amor i que Déu regala aquest amor. La condició humana és limitada i només Crist va complir la llei en plenitud. Insistia en la llibertat del creient per acceptar gratuïtament la gràcia de Déu. No ens salven les obres, sinó la fe que, sense cap mèrit, rebem de Déu.

La doctrina de la justificació per la sola fe ja porta implícita la condemna de les indulgències que el Bisbe de Magúncia havia escrit i un monjo dominic havia predicat. Això va portar una sèrie de debats, tant religiosos com polítics.

Luter escriu les 95 tesis per provocar debat acadèmic, per corregir abusos i negant que els diners serveixin per obtenir la salvació. Envia aquestes tesis al seu Bisbe i al Papa dient que Déu no es compra amb diners. No li contesten, ni l'un ni l'altre. Llavors es succeeixen una sèrie de discussions, dietes, debats etc.

Staupitz convoca un capítol

de l'orde dels agustins. Se li diu a Luter que repassi els escrits i els renovi. Ell contesta que la teologia Escolàstica ha fabricat un Déu a la seva mida de supèrbia, un model d'Església unida al poder. Aquesta l'anomena Teologia de la Glòria.

A la Teologia de la Glòria es contraposa la Teologia de la Creu, que busca Déu en el sense sentit del sofriment, la paradoxa de la Crucifixió del mateix Déu. El missatge fonamental del Cristianisme és Crist crucificat. "En el Crist crucificat és on hi ha la verdadera Teologia i el coneixement veritable de Déu". Crist crucificat i els altres crucificats són la base de la Teologia de l'Alliberament.

Luter segueix escrivint. El Papa se n'assabenta i s'enfada. Ell no tenia intenció de trencar amb l'Església, però posa en dubte el poder del Papa i dels concilis.

Carles I d'Espanya i V d'Alemanya és coronat emperador d'Alemanya i diu a Luter que, com autor que és dels llibres, l'ha de portar a Roma, que el durà a la Inquisició i per tant a la foguera. Ell li contesta que és fidel a Déu per la seva consciència.

Frederic de Saxònia, veient el que passaria, el segresta i el porta al seu castell. S'hi està un any i no para d'escriure. Tradueix la Bíblia a l'Alemanya i escriu els tres

tractats doctrinals: "A la noblesa cristiana de la nació alemanya" sobre el sacerdoti universal de tots els batejats; "La captivitat babilònica de l'Església" sobre

els sacraments. Només accepta el Baptisme, l'Eucaristia i la Penitència algunes vegades i "De la llibertat del cristià", un resum de la seva doctrina per ser enviat al Papa quan ja havia estat advertit i estava a punt de ser excomunicat.

En aquests tres textos surt el tema de les Solas, que es va repetint i són el cor de la Teologia luterana:

Sola Scriptura - L'Esclusiva és la màxima autoritat en la fe i en la pràctica.

Sola Gratia - La salvació és un do de Déu.

Sola Fide - La salvació només és possible quan posem la nostra fe en Aquell que morí per nosaltres.

Solus Christus - La salvació només es troba en Crist.

Soli Deo Gloria - El propòsit de la salvació que rebem és gloriificar Déu.

També va fer un comentari preciós del Magníficat.

Durant aquest temps els pagesos i els minaires es van unir amb una gran revolta social en la que hi va haver unes 100.000 persones mortes, algunes amics de Luter. Estranyament es va definir a favor dels prínceps.

Al mes d'octubre de 1524 deixa de portar l'hàbit de monjo agustí.

En aquesta trifulga troba una noia monja, Caterina, es casa amb ella i tenen sis fills. Ell continua escrivint i fent conferències sense cobrar res. Ella pateix per alimentar-los.

Luter mor el 1546. Encara van seguir nous conflictes territorials i militars com el dels hugonots a França, el 1572, en què hi va haver 72.000 morts.

El papa Joan Pau II va dir d'ell que va ser testimoni de Jesús però, de vegades, ho va fer amb maneres poc adequades. Va sacsejar l'Església i la política del seu temps, encara que algunes vegades va ser contradictori.

Va dir Luter: He seguit la meua consciència i que Déu m'empari.

CRISTIANISME I JUSTÍCIA - EIDES

NOTA DELS BISBES DE CATALUNYA (16/02/2018)

Els bisbes catalans han publicat un comunicat en relació als presos i la situació inacceptable que provoca aquesta realitat dins de la normalitat democràtica. Amb aquesta nota, dels bisbes han fet un primer pas i afegeixen pressió social a la circumstància insostenible de mantenir en presó provisional els dirigents independentistes.

En aquest temps de Quaresma, quan se'ns convida a la conversió personal i comunitària, no podem obviar els esdeveniments polítics i socials que s'han produït en els darrers mesos a Catalunya.

Des d'aquesta perspectiva els bisbes de les diòcesis catalanes adrecem una crida a tothom a fer un esforç per refer la confiança mútua dins d'una societat com la nostra en la qual es dona una gran pluralitat cultural, política i també religiosa. La cohesió social, la concòrdia, el sentir-nos propers els uns als altres i el respecte als drets de totes les persones que viuen a Catalunya han de ser un dels nostres objectius prioritaris en aquest moment.

No podem ignorar ni menystenir que en relació a Catalunya existeix un problema polític de primer ordre que obliga a cercar una solució justa a la situació creada que sigui mínimament acceptable per a tots, amb un gran esforç de diàleg des de la veritat, amb generositat i recerca del bé comú de tothom. Per això, tal com hem demanat repetidament, amb paraules del

papa Francesc amb les que ens sentim compromesos, diem als catòlics i a tots els qui ens vulguin escoltar que «és hora de saber com dissenyar, en una cultura que privilegiï el diàleg com a forma de trobament, la recerca de consensos i acords, però sense separar-la de la preocupació per una societat justa, memoriosa i sense exclusions». (Evangeli Gaudium 239).

El passat 21 de desembre es van realitzar eleccions al Parlament amb una gran participació dels electors. És necessari que, amb voluntat de servei, els parlamentaris escollits impulsin els mecanismes democràtics per a la formació d'un nou govern de la Generalitat que actui amb sentit de responsabilitat envers tots els col·lectius del país, i especialment els més necessitats de superar les conseqüències de la crisi institucional, econòmica i social que vivim.

Volem fer esment d'una qüestió concreta que ens preocupa. Pel que fa a la presó preventiva d'alguns antics membres del govern i d'alguns dirigents d'organitzacions socials, sense entrar en debats jurídics, dema-

nem una reflexió serena sobre aquest fet, en vistes a propiciar el clima de diàleg que tant necessitem i en la que no es deixin de considerar les circumstàncies personals dels afectats.

Com a ciutadans d'aquest país i pastors de l'Església que fa camí a Catalunya, novament reafirmem que, encara que no ens correspon a nosaltres optar per una determinada proposta als nous escenaris que en els darrers temps s'han plantejat, defensem la legitimitat moral de les diverses opcions sobre l'estructura política de Catalunya que es basin en el respecte de la dignitat inalienable de les persones i dels pobles i siguin defensades de forma pacífica i democràtica.

Finalment, demanem als catòlics que, descobrint el pas de Déu per la vida en aquests moments de complexitat, siguem instruments de pau i reconciliació enmig de la societat catalana, i no deixem de pregar el bon Déu per la pau i la justícia a Catalunya.

Tiana, 16 de febrer de 2018

